

РЕШЕНИЕ

№ 6876

гр. София, 27.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **12977** по описа за **2024** година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В. З. Г., чрез адв. С. Ж. П., срещу решение № 3949/28.08.2024 г., постановено по НАХД № 5560/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 101-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-4332-028965/30.01.2023г., издадено от Началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР. С цитираното НП на В. З. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца на основание чл.183, ал.1, т.6 от ЗДвП за нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че Софийски районен съд не е посочил коя е правната квалификация на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното лице. Изложени са твърдения, че АУАН не отговаря на формалните изисквания на ЗАНН, поради съществено нарушение на процесуалните права. Касаторът се позовава и на обстоятелството, че не е доказано на процесното място какво е било ограничението на скоростта, въведено с пътен знак В-26.

В заключение на жалбата се отправя молба решението на Софийски районен съд да бъде отменено, като бъде постановено ново решение, с което да се отмени наказателното постановление. В условията на алтернативност се прави искане решението да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание жалбоподателят В. З. Г., редовно уведомен, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. В представени писмени бележки от 05.02.2025 г. излага становище за необоснованост и недоказаност на касационната жалба. Поддържа тезата, че е напълно доказано извършеното административно нарушение от жалбоподателя и в тази връзка твърди, че наложеното наказание е съобразено в пълна степен с целта на закона, а именно да въздейства предупредително и превъзпитаващо върху нарушителя и останалите граждани. В заключение моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП, прокурор П. изразява становище за правилност на обжалваното решение, поради което пледира същото да бъде оставено в сила.

Административен съд - София-град, IV-ти касационен състав, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна Софийски районен съд е установил, че на 09.07.2022 г. в 15:42 ч. в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]лицето В. З. Г. управлявал лек автомобил марка „Хюндай“ А. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Трафик Такси“ ООД, като до № 200 се е движел със скорост 115 км./ч. (след приспаднат толеранс от 3 %) при ограничение на скоростта от 50 км./ч., въведена с пътен знак В-26 за населено място.

Нарушението е установено и заснето с техническо средство АТСС – С. М2 с фабр. № MD 1192,записващо дата, час,скорост, рег.табела на автомобилите.

За посоченото нарушение на 09.12.2022 г. е съставен АУАН на лицето В. З. Г. по преписка № СПУКС 3-3-824-14193/2022 г. и попълнена декларация по чл. 188 ЗДвП. Актосъставителят е приел, че с поведението си на инкриминираната дата нарушителят е осъществил състав на нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП вр.чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното пред СРС Наказателно постановление № 22-4332-028965/30.01.2023 г. от Началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на В. З. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца на основание чл.183, ал.1, т.6 от ЗДвП.

За да потвърди наказателното постановление първоинстанционният съд е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи в предвидената от закона форма, при спазване на давностните срокове по смисъла на чл.34 от ЗАНН. Приел е още, че

АУАН и НП съдържат всички изискуеми реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН и съдържанието им напълно съответства на описаната фактическа обстановка. Изложил е мотиви за доказаност на нарушението по чл.21, ал.2 от ЗДвП от страна на В. Г..

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Софийски районен съд е изследвал всички относими към предмета на спора факти, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени обстоятелства и съответните правни изводи. Обсъдени са в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях съдът правилно е приел, че оспорващият е извършил вмененото му нарушение, поради което и правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП въвежда максималните скорости, с които може да се движи МПС от съответната категория в населено място, като на водачите е забранено да използват по-висока скорост на движение. За МПС категория „В“ тази скорост е 50 км/ч. за населено място, като нарушението на тази забрана се санкционира на основание чл. 182, ал. 1 от ЗДвП в зависимост от това, с колко е превишена максимално разрешената скорост.

В ал. 2 от същата разпоредба е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

В случая безспорно е установено, че касаторът е управлявал горепосоченото МПС, като е превишил максимално разрешената скорост от 50 км./ч. за населено място с 65 км./ч. Безспорно по делото е установено, че нарушението е заснето с одобрено автоматизирано техническо средство, видно от удостоверение за одобрен тип средство за измерване на скоростта и протокол от проверка № 05-СГ-ИСИС/15.03.2022 г.

В тази връзка неоснователни са възраженията на касатора, че не е посочена правната квалификация на извършеното нарушение и по този начин е възпрепятствана защитата на лицето. Обстоятелството, че в НП е посочено ограничение на скоростта в населеното място от 50 км/ч., въведено с знак В26 не би могло да обърка по някакъв начин нарушителя, който като правоспособен водач на МПС следва да знае, дори и без наличието на изричен знак, каква е позволената за движение скорост в рамките на населено място. Не се споделят и възраженията за липса на привръзка с ал. 1 от ЗДвП, тъй като същата, както правилно е посочил СРС в мотивите на решението си, не ограничава възможността на нарушителя да разбере фактическите и правни рамки на нарушението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е и сторил.

Несъстоятелни са и възраженията на касатора за липса на пътен знак В-26 на процесното място. Видно от писмо № СОА23-ДИ11-4899-1/06.10.2023 г. на Столична община, с което е предоставено копие от проект за организацията на движението по [улица] в района на № 200 с посока на движение от [улица] към „Околовръстен път“, такъв пътен знак е наличен.

Разпоредбата на чл. 165, ал.2, т.6 ЗДвП урежда правото на контролните органи, при установяване на нарушения на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи. В конкретния случай е използвано техническо средство мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение, данните от което са подробно описани, в издадения и оспорен електронен фиш. Безспорно установено е по делото, че техническото средство е преминало последваща

проверка за техническа изправност и към датата на засичане на превишената скорост е било годно за използване и удостоверяване на данните, които е отразило.

От доказателствата по делото е видно, че е представена декларация по чл. 188 от ЗДвП от К. П. Д., представляващ „Трафик Такси“ ООД и собственик на горепосочения автомобил, в която посочва, че на процесната дата автомобилът е бил управляван от В. З. Г., ЕГН [ЕГН]. В тази връзка е следвало адм.орган да извърши проверка и да установи лицето, управлявало автомобила на инкриминираната дата. С декларация по чл.188 от ЗДвП от 17.10.2022 г. това обстоятелство е безспорно установено и от тогава започват да текат сроковете по чл.34 от ЗАНН. Противно на възраженията на касатора АУАН е издаден в 3-месечния срок и не е изтекла една година от извършване на нарушението.

Съгласно санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, както следва: за превишаване над 50 km/h - с глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв.

Превишаването в случая е с 65 км./ч., което попада в хипотезата на чл. 182, ал.1, т.6 от ЗДвП, като предвиденото наказание включва кумулативно наказание глоба и лишаване от право да се управлява МПС за 3 месеца, с оглед на което Софийски районен съд правилно е приел, че същото не може да бъде редуцирано.Правилен е и изводът на районния съд, че в случая не е приложима хипотезата на чл. 28 ЗАНН за маловажност на деянието.

Предвид изложеното оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски, които са своевременно претендирани, поради което в негова полза следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр. с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3949/28.08.2024 г., постановено по НАХД № 5560/2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 101-ви състав.

ОСЪЖДА В. З. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 / осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: